

EL LECTOR ESCRIU

ve de la plana anterior

concedits graciosament com una ganga considerant per endavant que tenen l'absoluta aprovació dels ciutadans. *L'Associació de contribuents de Figueres.*

El Centre d'Ensenyaments Mitjans de Cassà de la Selva

Sr. Director:

Durant tres anys i escaig he estat el responsable de la regidoria d'Ensenyament i Cultura de l'Ajuntament de Cassà de la Selva i, en conseqüència, qui ha encaminat les gestions que s'han portat a terme per aconseguir la construcció al nostre poble d'un Centre d'Ensenyaments Secundaris.

Al llarg d'aquest període de temps hem tingut diferents reunions amb els responsables del Departament d'Ensenyament de la Generalitat. El motiu no ha estat altre que exposar-los la problemàtica escolar de Cassà de la Selva i la dels pobles del seu entorn: Llagostera, Caldes de Malavella, Sant Andreu Salou, Camplong, Riudellots de la Selva, Llambilles i Quart.

El Pla Quadriennal de Construccions Escolars, de Desembre-84, preveu la creació d'un nou Centre d'Ensenyaments Secundaris a Girona, pel 87-88 i queda a la reserva la creació del de Cassà de la Selva.

Fruit de la davallada de la taxa de naixement, es preveu que els 50.000 alumnes inscrits a BUP el curs 80-81 arreu de Catalunya quedaran estabilitzats per sota dels 30.000 a partir del curs 93-94.

És obvi, doncs, que l'espai que sobrarà, tot i preveient l'obligatorietat fins als setze anys, es podrà destinar a dues coses: o a contribuir al millorament de la qualitat de l'ensenyament — classes amb menys alumnes, potenciació o creació de biblioteques a l'escola, seminaris per assignatures, laboratoris, etc. — o bé, on sigui possible, utilitzar-lo per a altres serveis públics.

Amb aquestes perspectives de decreixement de la demanda escolar, veig molt difícil que l'administració vulgui ara trobar solucions a un problema que, teòricament, tindrà solució d'aquí a 6 o 7 cursos. Al meu entendre tot apunta a tancar forats i esperar que passi el temps.

Malgrat tot, crec que donar prioritat al nou centre a Girona ciutat és un error, i en canvi seria un encert construir-lo a Cassà de la Selva.

Pensem que:

— uns tres-cents nois i noies dels pobles esmentats es desplaçarien diàriament als diferents centres d'ensenyament mitjà a Girona. Aquesta xifra augmentaria cap a uns cinc-cents quan l'obligatorietat fins als setze anys sigui un fet.

— aquest desplaçament diari representa un cost molt considerable per a les famílies: viatges, menjar, despeses addicionals, etc.

— pèrdua important de temps. Fent una valoració aproximada, podem xifrar-la en unes cinc-centes hores per curs i alumne.

— limitació a moltes famílies de poder donar estudis als seus fills per falta de recursos econòmics.

— en conseqüència, la igualtat d'oportunitats és una fal·làcia, i així mateix ho serà l'obligatorietat fins als setze anys.

— en comptes de descentralit-

El carrer d'en Manuel Viñas i Graugés pertany al barri de Santa Eugènia, a tocar la vila de Salt, i enllaça la carretera de Santa Eugènia amb el carrer de Costabona. Construït només a una banda amb una filera d'habitatges unifamiliars, té actualment uns serveis urbanístics molt deteriorats, i és un indret ple de clots i forats arreu. El primer tram del carrer, força ample, és utilitzat usualment com a aparcament pels veïns d'aquest sector.

Un jurista rellevant

Aquest carrer va dur molts anys el nom del general Queipo de Llano, de clares ressonàncies colpistes i un dels militars més destacats del bàndol del general Franco. Amb l'arribada de la democràcia es va substituir aquest nom pel del jurista gironí Manuel Viñas i Graugés: així va acordar-se en el ple de l'ajuntament de data 6 de juny del 1979.

D'en Manuel Viñas i Graugés (Girona, 1842-1899) sabem que durant molts anys fou el director de la «*Revista de Gerona*», i que la seva cultura enciclopèdica es palesava en un domini inusual del llatí — que parlava i escrivia amb total desinoltura — i en una formació jurídica formidable que es reflecteix en una obra molt consistent.

zar els serveis en benefici dels ciutadans, se'n manté la centralització en benefici de l'administració.

— representa un perill extra haver de recórrer uns tres mil vuit-cents quilòmetres, cada curs, per haver d'anar a classe.

Per tant, i en conseqüència, crec que portar aquest Centre d'Ensenyament Mitjà a Cassà de la Selva és d'urgent necessitat per als afectats, un deure per a l'administració i una prova de solidaritat amb els que en puguin sortir perjudicats.

I penso que si no es fa ara no hi haurà una altra oportunitat.

No n'he pas demanat la confirmació, però crec que puc dir que els pobles afectats es reafirmen en la proposta que amb data 16-XII-85 va ser presentada ala Cap de Serveis del Departament d'Ensenyament de la Generalitat. Aquest n'era el seu contingut:

El Ple municipal del passat dia 30 de març va acordar... «Fer la petició formal a la Conselleria d'Ensenyament de la Generalitat que Cassà de la Selva sigui el lloc destinat per a la creació del nou Centre d'Ensenyament Mitjà... «El Ple també va agafar el compromís de fer la reserva dels terrenys necessaris i es va comprometre a aportar-lo en el seu moment».

La gestió que aquest Ajuntament ha fet després de prendre l'acord ha estat la de voler saber l'opinió dels Ajuntaments dels pobles que presumiblement en sortirien afectats, com són: Llagostera, Caldes de Malavella, Sant Andreu Salou, Riudellots de la Selva, Camplong, Llambilles i Quart.

El resultat no pot ser més esperonador. Adjuntem fotocòpies de les adhesions de tots els Municipis esmentats. El criteri és unànime en el sentit que es faci el nou centre a Cassà de la Selva, i que s'inverteixi la construc-

Tots els carrers de Girona

El carrer d'en Manuel Viñas i Graugés

524

Aquest carrer va dur molts anys el nom del general Queipo de Llano.

Joan Vinyas i Comas, en l'interessant llibre «*Memòries d'un gironí*» en fa un retrat molt personal: «... gèniet inquiet i variable, fill d'un nerviosisme de temperament, frustrà sens dubte en gran part les condicions verament extraordinàries d'aquell home, que ben menades podien conduir-lo als més alts llocs». Home d'una eloqüència extraordinària, era un discutidor irris-

tible que estabornia els seus rivals amb la seva contundència verbal i amb una veritable allau de textos i citacions erudites.

Entrà en contacte amb Isabel II després del seu destronament i hi manteni una nombrosa relació epistolar: rebé de l'ex-reina la «*Gran Creu*». La Catedral de Girona, per la seva part, el nomenà «*Canonge Honorari de la Seu*».

La seva obra escrita gira en-

torn del dret gironí tradicional, singularment els costums o consuetuds, l'estudi dels sínodes diocesans i diversos discursos amb motiu de la inauguració de la Universitat Lliure de Girona, de la qual fou professor, dels Certamens Literaris i quan va rebre la investidura com a Doctor en dret civil i canònic.

Ramon Alberch i Fugueras

ció que segons el Pla Quadriennal de construccions Escolars està prevista de fer a Girona.

Entenem, i repetim una vegada més, que aquesta inversió en la construcció no ha de perjudicar en res Girona, donat que els nois i noies dels pobles esmentats, que van als diferents centres de la capital, es quedarien a Cassà de la Selva i deixarien les seves places per als nous gironins, o d'altres pobles afins, per ocupar-les.

Esperem i desitgem que aquesta nostra gestió arribi a bon port, en benefici dels nois, noies i famílies que tots els pobles en general i, en definitiva, en benefici de la nostra societat. *Joan Maymí i Coloreu.*

Respectem els llicenciats en Educació Física

Senyor Director,

Fa un temps vaig escriure-us en aquest mateix espai manifestant la meua decepció per la situació en la qual es troba l'educació física. Torno a insistir en aquesta problemàtica per deixar clar el frau a què es veu sotmès el públic en general; sé que no són casos aïllats com el meu els que han de denunciar aquestes situacions, sinó que hauria de fer-ho un fort col·legi de llicenciats en educació física, però el cas és que som una minoria i la majoria d'aquesta minoria de llicenciats no estem col·legiats, ja que aquest col·legi no pren cap mesura.

La naixença de centres privats dedicats al treball físic està encara arreu de les nostres comarques en plena germinació.

Actualment és el mateix instal·lar una tenda de queviures que un centre on s'imparteixin classes d'aeròbic, musculació, i fins i tot dansa, ja que la legislació vigent no demana cap espe-

cialització a l'hora d'instal·lar un gimnàs o una escola de dansa, i ens trobem que molta de la gent que en munta, solen tenir recursos econòmics importants, i moltes vegades sobrats, i se'ls acudeix la gran idea: «Ja que la meua dona/filla no té res a fer i ésser mestressa de casa o estar sense cap ocupació és avorrit, doncs li muntaré un gimnàs», i arpleguen alguna nena maca que es bellugui i faci bellugar la gent, i ja està. Això, per molt inversemblant que sembli, està passant i desgraciadament a molts dels pobles de les nostres comarques. Aquestes institucions privades, per continuar augmentant els seus guanys, no fan sinó degenerar el nivell d'ensenyament, que arriba a situacions totalment intolerables. Com a mínim vull donar a conèixer al públic en general que es donen casos, fins i tot, de tenir personal donant unes classes d'una suposada dansa, gimnàstica i fins i tot d'un esport en concret en què els professors no tenen ni l'edat legal per poder treballar i estan al càrrec de l'educació física d'infants. Solen

ésser centres dirigits per personal qualificat únicament d'espectadors, persones generalment sense cap mena de formació que pugui fer arrelar coneixements, o de vegades amb mínims adquirits en cursos de quinze dies, cosa que, com tothom comprendrà, no pot garantir ben res. El cas, però, és que els números surtin, si al personal que treballa se li pot pagar un preu mínim, i si els alumnes paguen i no exigeixen, els comptes llavors surten. Cal, doncs, que exigim als qui es dediquen a fer treballar físicament els altres, no pas uns coneixements mínims, sinó uns coneixements que garanteixin un ensenyament totalment correcte; no n'hi ha prou de dir que no tenim suficients llicenciats en educació física, ja que per exemple quan hi ha hagut la vaga de metges ningú no s'ha atrevit a posar un consultori o bé a posar-se a dins d'un quiròfan i operar. Crec que el cas és el mateix: es tracta d'un senyor que té una carrera, que és llicenciat i que vol ésser respectat. *Piti Pinsach i Ametller.* Llicenciat en Educació Física. Entrenador Nacional de Judo..

TROBAREU EL

PUNT

DIARI

A ARENYS DE MAR

ZETA DIFUSION SA
LLIBRERIA INTERNACIONAL
LLIBRERIA SET CIENCIES
LLIBRERIA RIVES
IMPREMTA SANTA MARIA
ESTANC ANGELINA MATEU

Estació Renfe

Ample, 3

Viviendas Sagrada Família 51/3

Bisbe Pol, 62

Bisbe Pol, 70